

* * *

напівзатерті імена
на камені в пустелі на
де чорна мумія зерна
не сходить десять тисяч років
павук — нічний пустельний звір
і вітер із печер і вір
і морок чорний як чифір
та інші тіні і мороки

мій спокій стережуть завжди
від всіх що вперто йшли сюди
в сади печалі і слюди
біліти білими кістками
тут ні скарбів ані криниць
тут мертво місто горілиць
де списки світяться з полиць
і врешті — камінь з іменами

важку молитву на зорю
над скорпіоном говорю
услід пустельному царю
сліди змітаючи руками
сади слюди печаль моя
згасає зіркою сія
і тінь моя як мумія
і камінь...

* * *

немає на кого лишити вітчизну немає на кого
і мову лишити над прірвою в житті немає кому
і дихати важко між цього усього нічого такого
лишається віра на вірі але я їй віри не йму

це крукові легко згубити у небі легеньку пір'їну
це легко пір'їні пірнути гойднувши тяжіння земне
немає на кого покинути милу яку не покину
тому що покинула мила — немає на кого — мене

і що з цим робити — мов камінь важкий при дорозі
немов не поробиш нічого тремтить у пошерхлих вустах
але під рукою завжди забуттів і корозій
сплетіння і вікна розбиті в порожніх містах

немає на кого залишу собі бо немає
на кого лишити на кого немає ніде
неначе на горло засуджений хрестик скидає
і так щоб ніхто не помітив навіщось під плаху кладе

* * *

тепер вже все одно.
чи осінь чи весна.
чи геть нема зими.
і чи горить в каміні.
в степу старий орел на сивому камінні
і за його крилом
б'є крилами війна.

тепер вже все одно.
спалити треба все.
і не тому що відступ а тому що треба
губами кінь мені моє плече терebить
і стремено як чаша — Бог не пронесе.

але не все одно коли мої усі
могили золоті в трансністрії забутій
затоптані в полин і втоплені у лютій
молитві і холодній вибитій росі